

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **N. H. H.**, nar. X, státní příslušnost X, X,
zastoupeného JUDr. Ivo Žižkovským, advokátem, Americká 60,
345 61 Staňkov,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, náměstí
Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 5. 2020, č.j. MV-66426-4/SO-2020,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou datovanou dne 17. 6. 2020, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne do datové schránky, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 5. 2020, č.j. MV-66426-4/SO-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „správní řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „Ministerstvo“), ze dne 6. 3. 2020, č.j. OAM-2356-75/TP-2013 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni podání žalobcovy žádosti, tedy ke dni 6. 2. 2013 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcova žádost o povolení k trvalému pobytu [podaná podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců], neboť „v řízení nebyly potvrzeny důvody uvedené v ustanovení § 87h zákona č. 326/1999 Sb. ve znění platném do 23.06.2014“.

2. Správní řízení je upraveno správním řádem. Pobyt cizinců na území ČR je upraven v zákoně o pobytu cizinců.

[II] Žaloba

3. Žalobce nejprve připomněl délku řízení o žalobcově žádosti (sedm let) i rozhodnutí správních orgánů a soudů vydaná stran žalobcovy žádosti.
4. Žalobce ve věci samé brojil proti názoru Ministerstva i žalované vyjevenému v posledních rozhodnutích vydaných v žalobcově věci (= prvoinstanční a napadené rozhodnutí), totiž že v období od 1. 3. 2012 do 15. 3. 2012 pobýval žalobce na území bez platného pobytu k pobytu. Žalobce oponoval, že v České republice vždy pobýval legálně, resp. nikdy nepobýval na území ČR nelegálně. Dle žalobce je s podivem, že se zcela novou argumentací, která je dle správních orgánů zcela zásadní pro zamítnutí žádosti, přichází správní orgány po sedmi letech rozhodování ve věci. Správní orgány až po sedmi letech začaly tvrdit, že žalobce pobýval v období od 1. 3. 2012 do 15. 3. 2012 na území bez platného povolení k pobytu a odvolací orgán (desátým rozhodnutím stran žalobcovy žádosti z roku 2013) tento názor potvrdil. Období mezi 1. 3. 2012 a 15. 3. 2012 je dobou - lhůtou pro podání správní žaloby, tudíž nemůže toto období být bráno za přerušení pobytu.
5. Jako důvod k zamítnutí žádosti nelze dle žalobce uvádět, že si žalobce může podat jinou žádost, ačkoliv z odůvodnění vyplývá, že žalobce splňuje podmínky, aby bylo jeho žádosti vyhověno. Žalobce se domníval, že správní orgány nerespektují právní názor vyslovený z rozsudku Krajského soudu v Plzni v této věci a postupně vymýšlí další právní konstrukce a uvádí další zcela nové důvody, proč žalobci nevyhovět.
6. Dle žalobce se správní orgán dopouští svévole, když se snaží obejít právní názor krajského soudu a snaží se vymyslet jakýkoliv důvod, aby nebylo žádosti vyhověno. Správní orgán porušuje žalobcovo právo na spravedlivý proces, když začne po sedmi letech probíhajícího jednání uvádět zcela nový důvod, proč nemůže vyhovět žádosti. Je zřejmé, že v jiných odvětvích práva bylo toto možné chování postupně odstraněno přímo ustanoveními v zákoně, ale dle žalobce je nové dodávání již známých skutečností do samotné věci i ve správním řízení po tak dlouhé době a tolika předchozích rozhodnutích nepřípustné.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná se k žalobě vyjádřila podáním ze dne 31. 8. 2020, kde odmítla žalobní námitky a odkázala na spisový materiál a napadené rozhodnutí. Podle jejího názoru napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v ustanovení § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami žalobce uvedenými v odvolání, z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních

předpisů. Z uvedených důvodů byla žalovaná přesvědčena, že věc byla posouzena správně a v souladu se zákonem.

8. Žalobce dne 6. 2. 2013 podal na území žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V jeho případě bylo prokázáno, že na území před podáním předmětné žádosti nepobýval nepřetržitě alespoň 2 roky, neboť v období od 1. 3. 2012 do 15. 3. 2012 na území pobýval bez platného oprávnění k pobytu.
9. Přiměřenost napadeného rozhodnutí byla v daném případě posuzována ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy o právech dítěte, přičemž nebylo zjištěno, že by došlo k jejich porušení.
10. Žalobce nesplnil podmínky pro získání nejvyššího pobytového oprávnění cizince na území (trvalý pobyt), nebylo mu však znemožněno požádat o nižší pobytové oprávnění, a to buď za účelem sloučení s manželkou dle § 42 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (dlouhodobý pobyt) nebo s dcerou dle § 87b zákona o pobytu cizinců (přechodný pobyt). V podaném odvolání žalobce netvrdil žádné dostatečně konkrétní a specifické skutečnosti, které by vedly k závěru, že prvoinstanční rozhodnutí bude mít závažné dopady do jeho osobního či rodinného života a že by mohlo dojít k porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či Úmluvy o právech dítěte. Žalobce pouze tvrdil, že na území žije s manželkou, s níž vychovává nezletilou dceru.
11. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

[IV] Posouzení věci soudem

12. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
13. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
14. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
15. Soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem souhlasili.
16. Žaloba není důvodná.
17. Soud pro přesnost připomíná, že žalobce podal dne 6. 2. 2013 žádost o povolení k trvalému pobytu. V jeho věci bylo vydáno několik rozhodnutí správních orgánů i soudních rozsudků. Pro posouzení důvodnosti nynější žaloby však bylo rozhodující, zda v soudním přezkumu v rámci uplatněných žalobních námitek obstojí aktuální důvody, pro které byla žalobcova žádost zamítnuta.
18. Správní orgány v nyní souzené věci opustily svoji dřívější argumentaci a konstatovaly, že stran žalobce nebylo zpochybněno, že je rodinným příslušníkem dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy rodinným příslušníkem své dcery, občanky ČR. Pozornost pak zaměřily, s odkazem na § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, na nepřetržitost žalobcova pobytu na území v období dvou let před podáním předmětné žádosti, tj. ode dne 6. 2. 2011 do dne 6. 2. 2013, a shodně dovodily, že žalobce nesplňuje podmínku 2 let nepřetržitého přechodného pobytu na území. Stejně tak shodně dospěly k závěru, že žalobce ode dne 6. 2. 2011 do dne 29. 2. 2012 pobýval na území ČR dle § 87y zákona o pobytu cizinců.
19. Podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců platilo: „*Ministerstvo vydá rodinnému*

příslušníkovi občana Evropské unie na jeho žádost povolení k trvalému pobytu po 2 letech jeho nepřetržitého přechodného pobytu na území, pokud je nejméně 1 rok rodinným příslušníkem státního občana České republiky, který je na území přihlášen k trvalému pobytu, nebo rodinným příslušníkem občana jiného členského státu Evropské unie, kterému bylo vydáno povolení k trvalému pobytu na území.“

20. Podle § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců platilo: „Ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody podle § 87g nebo 87h.“
21. Podle § 87y zákona o pobytu cizinců platilo: „Rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, o ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo se jedná o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti.“
22. Stran skutkového stavu je vhodné připomenout, že žalobce podal dne 30. 10. 2010 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana ČR. Ta byla Ministerstvem zamítnuta. Následně bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí, a to rozhodnutím žalované ze dne 13. 2. 2012, č.j. OAM-63077-4/SO-2011, které nabylo právní moci dne 29. 2. 2012. Proti tomuto rozhodnutí žalované byla podána žaloba ke Krajskému soudu v Plzni, který žalobu posléze zamítl; Nejvyšší správní soud řízení o žalobcově kasační stížnosti zastavil. Dne 6. 2. 2013 pak žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana ČR.
23. Předně, správní orgány nepochybily, když konstatovaly, že žalobce pobýval na území ČR do 29. 2. 2012 (tj. do doby nabytí právní moci rozhodnutí žalované ze dne 13. 2. 2012, č.j. OAM-63077-4/SO-2011, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu) dle § 87y zákona o pobytu cizinců.
24. Dále, zákon o pobytu cizinců v jeho § 87y (věta první) výslovně stanoví (zvýraznění podtržením provedl soud), že „rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný.“ Byť má cizinec následně právo podat žalobu proti rozhodnutí správních orgánů, z žádného zákonného ustanovení nevyplyvá prolomení toho, že pouze do doby právní moci rozhodnutí o žádosti je cizincův pobyt na území oprávněný. V tom je soud ve shodě se správními orgány.
25. Bazíruje-li další zákonné ustanovení, konkrétně § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, na podmínce dvouletého nepřetržitého přechodného pobytu na území, pak nelze tuto podmínku vyložit jinak, než že k takovému nepřetržitému pobytu musí být cizinec rovněž oprávněn.
26. A právě tato podmínka nebyla v žalobcově věci splněna. Ministerstvo v prvoinstančním rozhodnutí vyjevilo (a žalobce to nečinil sporným), že žalobce v období 2004 – 16. 10. 2007 pobýval v ČR bez platného pobytového oprávnění. Dne 17. 10. 2007 podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana ČR, ta však byla dne 23. 7. 2008 zamítnuta. Odvolání proti tomuto rozhodnutí vzal žalobce zpět (dne 30. 9. 2008). V období od 1. 10. 2008 do 14. 10. 2008 žalobce pobýval v ČR opět bez platného pobytového

oprávnění (vydávány výjezdní příkazy). Dne 15. 10. 2008 podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu, přičemž řízení o této žádosti bylo zastaveno dne 15. 12. 2008 (usnesení o zastavení řízení nabylo právní moci dne 3. 3. 2009). V období od 4. 3. 2009 do 29. 9. 2010 žalobce pobýval v ČR opět bez platného pobytového oprávnění (vydávány výjezdní příkazy). Dne 30. 10. 2010 žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana ČR. Ta byla Ministerstvem zamítnuta. Zamítavé rozhodnutí žalované o odvolání ze dne 13. 2. 2012, č.j. OAM-63077-4/SO-2011, nabylo právní moci dne 29. 2. 2012. Od následujícího dne, tedy od 1. 3. 2012 nebyl žalobce k pobytu v České republice oprávněn, a to prizmatem § 87y věty první zákona o pobytu cizinců. Ono období neoprávněného pobytu skončilo dle správních orgánů dne 15. 3. 2012, kdy byla podána žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 2. 2012, č.j. OAM-63077-4/SO-2011 (Krajským soudem v Plzni zaevidována pod sp. zn. 30 A 12/2012). Správní orgány rovněž zjistily, že žalobci dle příslušných záznamů nesvědčilo žádné jiné pobytové oprávnění k pobytu na území ČR.

27. Uvedené chronologické údaje jsou oporou pro závěr, že žalobce nesplnil podmínku 2 let nepřetržitého přechodného pobytu na území ČR ve smyslu § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
28. Jak soud uvedl výše, za rozhodující v nynějším soudním přezkumu napadeného (i prvoinstančního) rozhodnutí je třeba považovat stávající argumentaci cizineckých správních orgánů. Ty musí během každého řízení zkoumat, zda jsou splněny všechny podmínky zákona o pobytu cizinců pro daný pobytový status. A jednou z těchto podmínek v žalobcově věci je i cizincův dvouletý nepřetržitý přechodný pobyt na území ČR před podáním žádosti o povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Tato podmínka splněna nebyla, a nebylo tak možno akceptovat stěžejní žalobní námitku. Ze stejných důvodů soud nepřitakal tvrzení, že se správní orgán dopouští svévole, když se snaží obejít právní názor krajského soudu a snaží se vymyslet jakýkoliv důvod, aby nebylo žádosti vyhověno.
29. Konečně, žalobce má jistě pravdu v tom, že jako důvod k zamítnutí žádosti nelze uvádět, že si žalobce může podat žádost jinou. Správní orgány však to, že si žalobce může podat jinou žádost, neuvedly jako důvod zamítnutí žádosti, tím bylo nesplnění podmínky podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány pouze konstatovaly, že žalobce takovou možnost má.
30. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

[V] Náklady řízení

31. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 29. 8. 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu